

advokaten paa Finansministeriets Vegne har erkendt, at Centralorganisationens Opfattelse af § 91, 7, var den rigtige. Derfor maa det forekomme Centralorganisationen ubilligt, at Finansministeriet nu ad Lovgivningens Vej søger at naa, hvad ikke har kunnet naas gennem Fortolkning — ja, endda søger at gaa videre.

Dersom det nu forelagte Lovforslag gennemføres, betyder det, at den Hovedregel, der har været gennemført siden Lønningskommissionen af 1917, nemlig *at et Ægtepar altid faar mindst et fuldt Tillæg*, er forladt.

Over for Centralorganisationen har Finansministeriet motiveret de foreslaaede Ændringer med, at man ønskede at skabe større *Klarhed* over § 91, 7, men efter at Finansministeriet over for Domstolene har erkendt, at den nugældende Lov hjemler et fuldt Reguleringstillæg efter § 91, 7, tilsammen til samgifte, er denne Klarhed tilvejebragt, og det forelagte Lovforslag bliver herefter, dersom det gennemføres, en ren og skær Lønnedskæring for de paagældende, en Lønnedskæring, som er i direkte Modstrid med alle tidligere Bestemmelser og imod, hvad baade Lønningskommissionen af 1917 og Sparekommissionen af 1921 har fastslaaet som rimeligt, nemlig et helt Tillæg til et samgift Ægtepar.

Men hertil kommer, at Grundlaget for Nedsættelsen af Tillægget ved Lovforslaget helt ændres. Hidtil har Grundlaget for at nedsætte Tillægget været, at den anden Ægtefælle *oppebar Tillæg*, og det maa formentlig ogsaa være den Begrundelse, der har Realitet. Fremtidig er Grundlaget et helt andet, nemlig bare det, at man er gift med en Tjenestemand i Kommunen o. s. v., ganske uanset, om vedkommende oppebærer Tillæg eller ej.

Efter det nye Lovforslag vil, dersom de begge har Tillæg, Manden faa $\frac{1}{2}$ Tillæg og Hustruen $\frac{1}{6}$, dersom hun er under 40 Aar, ellers $\frac{1}{3}$. *Tilsammen* vil de oppebære $\frac{2}{3}$, henholdsvis $\frac{5}{6}$ Tillæg. Har Manden intet Tillæg, vil Hustruen oppebære $\frac{1}{6}$, henholdsvis $\frac{1}{3}$ Tillæg, og har Hustruen intet Tillæg, vil Manden oppebære $\frac{1}{2}$ Tillæg.

Der kan næppe være Tvivl om, at Sparekommissionen af 1921 stillede sit Forslag om at ændre Reglerne for Tildeling af Dyrtidstillæg til samgifte, hvoraf den ene Part var i Statens Tjeneste, for at opnaa, at disse stilledes lige med samgifte Statstjenestemænd, hverken ringere eller bedre. Denne Hensigt har været opretholdt hidtil, men opretholdes ikke efter det nu forelagte Lovforslag, thi medens samgifte Statstjenestemænd ogsaa fremtidig *altid* oppebærer fuldt Tillæg, vil andre samgifte efter foranstaaende faa deres Tillæg reduceret fra helt Tillæg til henholdsvis $\frac{5}{6}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$, og $\frac{1}{6}$ alt efter Forholdene — en Reduktion, der næppe kan gives nogen Begrundelse for, og en Reduktion, som hverken skaber Ligelighed eller Overskuelighed.

Man skal sluttelig over for det høje Lønningsudvalg tillade sig at pege paa, at Centralorganisationen over for Finansministeriets gentagne Fremhævelse af, at § 91, 7, trængte til Klaring, ved Forhandlingen foreslog, at sidste Sætning i § 91, 7, rettedes til: „med Halvdelen af det i Stk. 1 nævnte Tillæg“.

Herved vilde de paastaaede 3 Uklarheder i § 91, 7, alle bortvejres, og Reguleringstillægget vilde i intet Tilfælde blive større end nu, medens det i adskillige Tilfælde vilde blive mindre. Dette Ændringsforslag afvistes pure, ikke fordi det ikke skabte den ønskede Klarhed, men fordi man fandt det rimeligt, *at de paagældende Reguleringstillæg formindskedes yderligere*.

Da Centralorganisationen ikke kan dele denne Opfattelse, skal man tillade sig at fremføre, at man mener det rimeligt at opretholde den hidtil gennem alle Forhold fulgte Regel, at man vel formindsker et samgift Ægtepars Lønningstillæg, men at Formindskelsen aldrig bliver større, end at de tilsammen oppebærer et fuldt Tillæg, og Centralorganisationen skal tillade sig at anmode det høje Lønningsudvalg om at ville støtte de Betragtninger, som Centralorganisationen her har gjort gældende.

P. CO. II.'s V.

T h o m a s.